

Juhász Judit: **Ébredj** (részlet):

„Aztán a nő porcelán tálat vett elő, kezdte belerakni a maradékot, mire az edény hirtelen lefordult a pultról. Vagy Helena vagy Hadriel lökte le.

– Nem tudsz vigyázni?! – recsegte ismét az erős férfihang, majd a következő pillanatban csattanás hallatszott, a kép megremegett, egy pillanatra elhomályosult, és a feleségét ütés terítette a földre. Az EKG értékek rosszabbodtak.

Hunor elé ekkor bevillant egy korai emlék még a kapcsolatuk elején. Helena felajánlotta, hogy főz milánói tésztát. Ő vásárolt, segített a konyhában, barátnője leszűrte a tésztát, egy felső szekrényből üvegtálat emelt le. Vizes lehetett a keze, mert a tál kicsúszott a kezéből, a földre zuhant, és darabokra törött.

– Jaj! Sajnálom, sajnálom – mondogatta szinte kétségbeesetten, majd letérdelt, hogy felszedje a cserepeket.

– Hagyd csak, hozom a seprűt – mondta Hunor, bár zavarba jött ettől a hirtelen buzgalomtól, amivel a nő igyekezett eltakarítani a romokat, és nem mozdult. Helena hirtelen felszisszent, tenyeréből vér folyt az üvegre.

– Vigyázz! – guggolt le mellé hirtelen a férfi. Az üveg egész hosszan felvágta a tenyerét. Hunor hátulról átkarolta, majd felsegítette – Gyere, bekötjük.

Lemosták, lefertőtlenítették a sebet, majd Hunor elsősegély dobozt vett elő, és lassan bekötözte a vérző kezét. A seb szerencsére nem volt mély. Helena a kád szélén ült, ölében egy törülközővel, és nézte, ahogy barátja vékony, csontos kezei lassan körbepólyálják az övét.

– Sajnálom – motyogta ismét.

– Ez csak egy tányér – mosolygott rá a férfi – veszek másikat. Majd én föltakarítom az üvegszilánkokat.

Miután a kötést befejezte, seprűt, lapátot, majd porszívót vett elő.

(...)

Csak most gondolta végig: akkor a törött edény fölött vajon a drága mire számított? Megüti, mert leejtette?”